

Krigshøge går i panik, da Trump ødelægger proxy-krigen i Ukraine.

Men vil han gentage deres fejltagelser i Gaza?

Ikke korrekturlæst

af Stewart Battle (EIRNS) – 13. februar 2025

På mødet i Ukraine-kontaktgruppen i Bruxelles den 12. februar annoncerede den amerikanske forsvarsminister Pete Hegseth en ny amerikansk politik for Ukraine. Han erklærede, at der ikke bliver noget NATO-medlemskab for Ukraine; eventuelle fredsbevarende tropper i landet vil ikke være under NATO's paraply eller artikel 5; og USA vil ikke sende tropper til Ukraine. Desuden er det »urealistisk« at give Ukraine det territorium tilbage, som landet har mistet siden 2014, sagde Hegseth. Panikken satte straks ind i hele NATO's mest hårdkogte fraktion, i Europa og i USA, blandt dem, der havde håbet, at præsident Trump i det mindste ville opretholde en vis grad af konfrontation med Rusland.

Trump afsluttede dagen med et telefonopkald til den russiske præsident Putin og satte gang i det, der ifølge rygterne skal være det første personlige møde mellem de to ledere. Da en journalist spurgte om hans mening om, hvorvidt Ukraine ville få lov til at blive medlem af NATO, sagde Trump, at han mente, det var »upraktisk«, og gik derefter videre til at anerkende, at Rusland havde legitime interesser, som burde tages i betragtning. »Længe før præsident Putin sagde de [Rusland], at de på ingen måde ville tillade det... [D]et har de sagt i lang tid, at Ukraine ikke kan komme med i NATO, og det har jeg det

fint med.« Hvis denne anerkendelse bliver en del af en fremtidig fredsaftale, vil det fundamentalt opgradere den trøstesløse tilstand i forholdet mellem USA og Rusland.

Sammen med bekræftelsen af Tulsi Gabbard som ny direktør for den nationale efterretningstjeneste vil det få betydelige konsekvenser for de neokonservative, som efter den kolde krig havde overtaget næsten alle hjørner af USA's udenrigspolitik. Selv om deres nederlag langt fra er konsolideret, og det stadig er uvist, hvad Trump rent faktisk vil gøre, er det helt sikkert en positiv udvikling, der har trukket verden tilbage fra randen af atomar udslettelse. Som den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov bemærkede den 12. februar: »To dannede mænd har netop vist verden, hvordan politik skal føres. Jeg håber bare, at dette vil få dem, der har glemt, hvordan det gøres, til at komme til fornuft og genlæse deres historiebøger såvel som bøger om statskundskab.«

Der kom en anden vigtig udtalelse den 12. februar. Pressesekretær i Det Hvide Hus Karoline Leavitt sagde efter at have opsummeret Jordans kong Abdullah II's besøg i Washington: »Jeg vil blot tilføje, at præsidenten fortsat er helhjertet engageret i at skabe fred i Mellemøsten. Og vores arabiske partnere i regionen har fået til opgave at komme med en fredsplan, som de kan præsentere for præsidenten.« Uanset om det var en anerkendelse af den næsten universelle afvisning af Trumps radikale »Riviera-plan«, er det ikke noget mysterium, at der er brug for et andet forslag, og det hurtigt. Egypten har efter sigende organiseret andre nationer i regionen omkring sit eget forslag og planlægger en stor konference om dette emne i slutningen af måneden. Andre nationer har også lagt sig i selen.

Den 13. februar var der håbefulde antydninger af, at våbenhvileaftalen mellem Israel og Hamas ville forblive intakt, og at gidsler vedvarende ville blive frigivet, samtidig med at der endelig ville komme hjælp til den desperate befolkning i Gaza. Men denne situation kræver

faktisk, at der findes en højere løsning, før den næste snubletråd kaster regionen tilbage i fuld krig. LaRouches Oase-plan er afgørende i denne henseende.

Fredagens møde i Den Internationale Fredskoalition den 14. februar vil være et vigtigt punkt for indgriben i denne situation. Taleren vil være Naledi Pandor, tidligere udenrigsminister i Sydafrika, som vil tale om denne krise som en person, der har været en vigtig deltager – ikke kun i kampen for en fremtid for palæstinenserne, men også i kampen for at udvikle broderskab og søsterskab blandt menneskeheden som helhed. Det er, hvad LaRouches Oase-plan for Sydvestasien repræsenterer, og det er grunden til, at den skal fremmes omgående overalt i de kommende dage.

Det påhviler os at udnytte de muligheder, som denne skiftende verden giver – muligheder, som ikke har eksisteret i årtier eller endda århundreder – og at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som der er så hårdt brug for.

Foto: Secretary of Defense Pete Hegseth X page